

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/16/2016
Identifikačné číslo spisu: 8113217471
Dátum vydania rozhodnutia: 15.02.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Sluk
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8113217471.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sluka, PhD. a členov senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a JUDr. Heleny Haukvitzovej, v spore žalobkyne S. A., bývajúcej v X., zastúpenej h&h PARTNERS, advokátska kancelária s.r.o., so sídlom v Košiciach, Mäsiarska 6, IČO: 44 323 760, proti žalovanej Fakultná nemocnica s poliklinikou J.A. Reimana Prešov, so sídlom v Prešove, Hollého 14, IČO: 00 610 577, zastúpenej Advokátskou kanceláriou GOGA a spol., s.r.o., so sídlom v Košiciach, Žriedlová 3, IČO: 36 863 947, o zaplatenie 2.091,11 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 3C/209/2013, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 21. októbra 2014 sp.zn. 13Co/69/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Prešove rozsudkom z 21. októbra 2014 sp.zn. 13Co/69/2014 potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov zo 17. marca 2014 č.k. 3C/209/2013-73, ktorým bola zamietnutá žaloba a vyslovené, že o trovách bude rozhodnuté do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. V odôvodnení uviedol, že súd prvej inštancie návrh žalobkyne zamietol z dôvodu premlčania nároku ako celku, v tejto súvislosti správne zistil skutkový stav a správne ho aj posúdil. Nestotožnil sa s argumentáciou žalobkyne o preferencii princípu spravodlivosti v prospech veriteľa pred možnosťou dlžníka namietat' premlčanie (viď Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 183/2013). Súd prvej inštancie správne uzavrel, že inštitút premlčania je súčasťou slovenského právneho poriadku a súd je povinný ustanovenia o ňom aplikovať. Žalobkyňa mala možnosť uplatňovať svoje práva tak, aby k premlčaniu jej nároku nedošlo, takto ale nepostupovala.

2. Proti rozsudku odvolacieho súdu žalobkyňa podala 5. februára 2015 dovolanie, navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Prípustnosť dovolania odôvodňovala a/ v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. písm. a/ až g/ O.s.p. (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a c/ rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Pri dôvodoch dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p. dovolateľka nevysvetlila, v čom má spočívať ich porušenie s ohľadom na prejednávaný prípad. Nesprávne právne posúdenie (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) vidí v tom, ako súdy posúdili premlčanie práva na úrok z omeškania; podľa jej názoru sa toto právo premlčuje za každý deň omeškania samostatne. V tejto súvislosti odkázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp.zn. 2 Obdo 36/2010 a 2 Obdo 23/2012 a odbornú právnickú literatúru (Eliáš, K. a kol.: Veľký akademický komentár, Linde, Praha, 2008; Patakyová, M. a kol.: Obchodný zákonník, Komentár, 2 vydanie, Praha CH Beck, 2008; Števček, M. Grausová, K.: Premlčanie úrokov z omeškania, Bulletin slovenskej advokácie 2010, č.12, str. 22) s konštatovaním, že podľa nej ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

3. Žalovaná sa k dovolaniu nevyjadřila.

4. Dovolanie žalobkyne bolo podané 5. februára 2015, pred 1. júnom 2016, za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov. Podľa ustanovenia § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Pokiaľ bolo dovolanie v čase jeho podania prípustným prostriedkom nápravy, umožňujúcim dovolací prieskum, potom tieto účinky (a následky) sa uznávajú i v budúcnosti. Prežarovanie princípov právneho štátu do ústavného poriadku nachádza svoje normatívne vyjadrenie v ustanovení § 470 ods. 2 vete prvej CSP. Fundamentom je právna istota, ktorá v sebe nesie znaky ochrany nadobudnutých práv a s tým spojenej dôvery v právo.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

6. Na odôvodnenie svojho záveru dovolací súd v zmysle § 451 ods. 3 CSP stručne uvádza, že dovolaním je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený a nejde o rozsudok, ktorý by mal znaky uvedené v ustanoveniach § 238 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho súdneho poriadku, zákona č. 99/1963 Zb. účinného do 30. júna 2016. Dovolanie by bolo prípustné iba vtedy, ak by konanie, ktoré jeho vydaniu prechádzalo malo niektorú z väd uvedených v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. Takú vadu konania ale dovolací súd nezistil a na prípadné iné vady konania (§ 241 ods.2 písm. b/ O.s.p.), či nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) nemohol prihliadať.

7. Žalovaná síce uviedla vady tzv. zmätočnosti v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p., konkrétne ich však nešpecifikovala, ani nevysvetlila, v čom majú podľa jej názoru spočívať. I keď vadami zmätočnosti sa súd zaoberá ex officio, svoj význam má v tomto i samotné dovolanie, ktorým účastník ozrejmuje vnímanie uplatnených väd a vysvetľuje ako sa dotkli jeho osoby, osobitne ak ide o situácie spájané s individuálnymi oprávneniami a právami, aké je nevyhnutné vyhodnocovať napríklad pri spôsobilosti na práva a povinnosti, odňatí možnosti konať pred súdom, či posudzovaní dôvodov zakladajúcimi prípadné pochybnosti o nezaujatosti sudcu. Niektoré z takto označených väd totiž nemusia vyplývať priamo z povahy prejednávanje veci. Ak dovolateľka nevyužije túto zákonnú možnosť, nemôže mať predstavu, že dostane odpoveď na výhrady, ktoré zostali latentné. Judikatúra sa zhodla na názore, že pokiaľ v dovolaní nie sú uvedené konkrétne okolnosti svedčiacie o tom, že v konaní došlo k namietanej vade, samotné uvedenie zákonného ustanovenia o takejto vade nemožno považovať za dostatočné naplnenie dôvodov, pre ktoré sa dovolanie podáva, lebo v takom prípade dovolaním

napadnuté rozhodnutie nemožno preskúmať z hľadiska jeho opodstatnenosti (porovnaj R 38/2008).

8. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p., dovolací súd sa ex officio ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať alebo rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto ani z týchto dôvodov nevyplýva.

9. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľka odôvodňovala svoj mimoriadny opravný prostriedok najmä tým, že napadnuté rozsudky súdov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci, namietajúci jeho právny záver o (ne)premlčaní práva na úroky z omeškania (nestotožňujúc sa s názorom, že sa právo na úroky z omeškania premlčuje ako celok).

10. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

11. K tvrdeniu dovolateľky, že podľa nej rozhodnutie odvolacieho súdu je po právnej stránke zásadného významu v zmysle § 238 ods. 3 O.s.p., dovolací súd uvádza, že dovolanie v tomto prípade je prípustné, ak odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku vyslovil, že ide o rozhodnutie, ktoré má po právnej stránke zásadný význam. V danom prípade sa však o takýto prípad nejedná, lebo takýto záver odvolací súd vo výroku rozhodnutia nevyslovil. Za tejto situácie platí, že to, či prípadne ide o vec zásadného právneho významu, dovolací súd nie je oprávnený preskúmať.

12. Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobkyne podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné odmietol. Z uvedeného dôvodu nemal oprávnenie zaoberať sa správnosťou dovolaním napadnutých rozhodnutí.

13. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

14. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.